

Adrian Tchaikovsky

DOGS OF WAR

KARA SUNĪ

ADRIANS ČAJKOVSKIS

No angļu valodas tulkojusi Ieva Melgalve

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111-3

Ča220

Adrian Tchaikovsky

DOGS OF WAR

Copyright © 2017 by Adrian Tchaikovsky

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2020

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi,
kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt,
kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA Prometejs AB, Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Melgalve*

Redaktore *Kristīne Zute*

Mākslinieks *Andis Reinbergs*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-38-7

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

I DAĽA

SUNS KOŽ

1 REKSS

Mani sauc Rekss. Es esmu Labs suns.

Re, Rekss skrien. Skrien, ienaidniek, skrien. Tas ir Saimnieka joks.

Mana komanda ir Pūķis, Peciņa un Bites. Viņi ir multiformu triecienbrigāde. Tas nozīmē, ka viņi nav Labi suņi.

Es tagad tuvojos ienaidniekam. Tuvojos pret vēju. Es varu viņus saost: nometnē ir vismaz trīsdesmit cilvēku. Es saozu ieročus. Nesaožu sprāgstvielas. Nesaožu citus suņus vai jebkādas citas bioformas, tikai cilvēkus, kas ir ienaidnieki.

Es runāju ar saviem ieročiem. Tie man saka, ka ir darba kārtībā un gatavi. *Visas sistēmas optimālas, Reks,* tie man saka. *Labs suns, labi darīts, ka atcerējies,* saka atgriezeniskās saites čips.

Tos manus ieročus sauc par Dižgabaliem. Cilvēki man tos iedeva, un tas ir viņu joks. Dižgabali ir man uz pleciem, un tie šauj, kad es ar tiem runāju, jo rokas man vajag citiem darbiem, es ar tām nespiežu gaiļus. Ieročus sauc par Dižgabaliem, jo cilvēki ir pārāk mazi, lai tos varētu lietot nesavainojoties.

Man nepatīk doma, ka cilvēki varētu savainoties. *Slikts suns!* ienāk prātā. Man patīk cilvēki. Cilvēki mani uztaisa.

Ienaidnieki ir citādi.

Es runāju ar savu komandu. Pūķis neatbild, bet viņa atgriezeniskās saites signāls rāda, ka viņš ir dzīvs un vēl nekaujas. Ar Pūķi ir sarežģīti. Pūķis daudz ko dara pa savam un bieži nonāk konfliktā ar to, ko Saimnieks ir man teicis. Saimnieks saka: “Pūķis ir rezultatīvs,” un tāpēc es nevaru viņam teikt, lai beidz būt Pūķis, bet mani nedara laimīgu tas, ka viņš tāds ir. Pūķis liek man justies neērti.

Peciņa runā ar mani. Viņa ir pozīcijā ar Ziloņu šaujamo. Arī tas vārds ir joks. Es to nesaprotu, tāpat kā citus jokus. Peciņa nav zilonis.

Bites runā ar mani. Viņa ziņo par 99 procentu integritāti. Bitēm nav ieroča un nevajag. Bites ir gatava. Peciņa ir gatava. Pūķim labāk gan būt gatavam, citādi es viņam kodīšu, pat ja tad būšu Slikts suns.

Es runāju ar Saimnieku mūsu šifrētajā kanālā. Saimnieks man teic, ka esmu Labs suns. Esmu pozīcijā, un ienaidnieki nav izrādījuši, ka zinātu par mūsu klātbūtni.

Saimnieks man teic, ka es varu uzbrukt. Saimnieks cer, ka es labi pastrādāšu. Es ļoti gribu, lai Saimnieks lepojas ar mani.

Es saku Peciņai, lai sāk. Viņa ir sāvējā pie ienaidnieka nometnes. Es viņu varu saost, bet viņi nevar. Viņa runā ar savu tēmēšanas sistēmu, un es noklausos, kā tā nosaka piemērotus mērķus. Peciņa piekrīt. Viņa no četršimt metru attāluma iemet nometnē vienpadsmit sprāgstbumbas nolūkā radīt maksimālu sajukumu. Tiklīdz vienpadsmitā bumba ir ceļā un pirmā trāpa mērķī, es dodos turp.

Es redzu uguni. Dzirdu cilvēku balsis — tās ir spalgas, augstākas par sprādzienu skaņu. Skrien, ienaidniek, skrien.

Bites savelkas kopā un uzbrūk, spietā metoties cauri nometnei, vairoties no uguns, dzeļot ikvienam, kam var. Viņas vienības pēc

dzēliena nemirst, bet ar laiku tām pietrūkst indes. Šodien viņa izmanto indi, kas liek ienaidniekiem sajukt prātā un uzbrukt savējiem. Tā ir viņas iecienītākā inde.

Es vēl arvien nezinu, kur ir Pūķis. Es ar viņu runāju, bet viņš nesaka.

Bites man saka, ka dodas tuvciņā. Es jau esmu tur. Cilvēki skrien uz manu pusi: esmu izvēlēties tuvoties pa vienu no viņu ceļiem. Dažiem no viņiem ir ieroči. Lielākajai viņu daļai nav ieroču. Es skrienu uz visām četrām un runāju ar saviem Dižgabaliem. Mēs kopīgi izvēlamies mērķus, un es sāku nogalināt ienaidniekus, izmantojot trīs šaviņu kārtas, kā tas noteikts instrukcijā. Dižgabali smagi strādā, lai pielāgotos manai kustībai. Reizēm tie šauj garām, bet parasti vismaz viena lode kārtā trāpa. *Labi ieroči*, es tiem saku. *Labs suns*, saka mans čips.

Viens no ienaidniekiem šauj uz mani. Es jūtu, kā viņa lodes trāpa man pa plecu un krūtīm, it kā viņš mani dunkātu ar savām dūrītēm. Mana bruņuveste saplacina lodes, vēl pirms tās saplacinātu mana āda un muskuļi. Es runāju ar datubāzi un salīdzinu savu izturību pret ievainojumiem ar ienaidnieka kalibru un lodes ātrumu. Lai mani nogalinātu, viņam būtu jātrāpa acī vai ausklējās. Tiesa gan, ja viņš iešautu man iekšās, tad būtu nepieciešamas vairākas dienas, lai izveseļotos. Tāpēc es vienmēr valkāju vesti, kā man to liek. Pūķis nekad nevalkā vesti.

Tagad es esmu pie ienaidnieka un pieceļos divkājās, lai izmantotu rokas. Ienaidnieki ir maziņi. Daži no viņiem sasniedz manu plecu augstumu, citi ir man tikai līdz viduklim. Viņi kliedz, un es saozu, cik ļoti viņiem bail. Es zinu, ka viens no iemesliem, kāpēc mani uztaisīja, bija — lai biedētu ienaidnieku. Es labi daru savu darbu. *Labs suns*, saka mans čips. Es esmu ļoti laimīgs.

Tieku klāt ar rokām un plēšu viņus vaļā. Mazos paņemu starp zobiem un kratu, līdz viņi salūst, jo tā ir laba sajūta. Es saozu viņu asinis un izkārnījumus, un bailes. Tas viss ir labi.

Peciņa ir viņu nometnē. Viņa ir ieslēgusi Ziloņu šaujamo automātiskā režīmā un nosedz kaujas lauku ar uguni, lai ienaidnieki paliek, kur ir, līdz es varēšu viņai pievienoties. Bites ziņo par 81 procenta integritāti, bet tikai 47 procentiem indes rezervju, un teic, ka evakuē tukšās vienības, kas vairs nevar līdzēt uzbrukumā. Viņa spriež, ka ir injicējusi indi 34 procentiem ienaidnieka populācijas, un ziņo, ka viņi nav izmantojuši pretindes.

Peciņa apstiprina, ka daudzi ienaidnieki šobrīd cīnās un nogalina cits citu, un apsveic Bites ar labi padarītu darbu. Lai arī es esmu barvedis un tas ir mans darbs, man nav iebildumu, ka Peciņa ko tādu saka. Peciņa ir no mums visgudrākā.

Es ieeju nometnē un turpinu nogalināt ienaidniekus. Dažus nogalinu ar Dižgabaliem, bet biežāk es viņus saraustu gabalos, jo tā ir ekonomiskāk. Es taupu munīciju. *Labs suns*, čips man saka.

Tagad nav ienaidnieku ar ieročiem, kas uz mani šautu. Bruņoti ienaidnieki ir Bišu prioritāte, tādēļ lielākā daļa no viņiem jau ir iztukšojuši aptveres, šaujot cits uz citu.

Daži ienaidnieki mēģina aizbēgt, bet viņi nav īpaši ātri, un, kad lielie ienaidnieki atgriežas, lai palīdzētu mazajiem ienaidniekiem, viņi kļūst vēl lēnāki. Es esmu ļoti ātrs. Es skrienu viņiem riņķī un sadzenu viņus atpakaļ nometnē. Arī tas rada labu sajūtu pat bez atgriezeniskās saites čipa.

Peciņa runā ar mani. *Kur ir pārējie?*

Es atbildu, ka nesaprotu.

Peciņas kanāls: *Bruņota pretošanās ir bijusi niecīga. Šie nav dumpiniekus kaujinieki. Tie ir civiliedzīvotāji.*

Es viņai saku: *Tie ir ienaidnieki. Šī saruna notiek, kamēr mēs viņus nogalinām.*

Peciņas kanāls: *Mūsu kaujas uzdevumā bija teikts, ka saskarsimies ar bruņotu pretošanos no dumpinieku kaujinieku puses. Vai šī ir nepareizā nometne?*

Es paņemu zobos vēl vienu mazu ienaidnieku, un tas kārpās un kliedz. Viens no lielajiem ienaidniekiem dauza pa mani ar dūrītēm. Es sūtu Peciņai: *Saimnieks teica, ka jāuzbrūk.*

Peciņas kanāls: *Reks, šī nav nometne, kas bija aprakstīta uzdevumā.*

Bišu kanāls: *Integritāte 74 %. Indes krājumi 31 %. Aprēķinātā uzņēmība kopā 42 %, 19 % ienaidnieku izdzīvojuši.*

Pūķa kanāls: *Mērķis noteikts.*

Es jautāju Pūķim. Mazais ienaidnieks vēl arvien ir man zobos, bet es neesmu to ne kratījis, ne saspiedis. Es esmu nelaimīgs. Man nepatīk Peciņas sacītais. Kaut kas viņas vārdos liek man justies kā Sliktam sunim, un nevis no čipa, bet no iekšienes, no kurienes nāk citas izjūtas.

Pūķa kanāls: *Bliķš! Mērķis neitralizēts.*

Es gribu zināt, kas tas par mērķi. Lielākais ienaidnieks vēl arvien man sit un mēģina dabūt vaļā manus žokļus, bet cilvēka ķermenim ir pārāk maz spēka, lai to paveiktu.

Pūķis man teic, ka Saimnieks viņu nosūtīja slepenā uzdevumā nogalināt vienu konkrētu ienaidnieku. Pūķis izklausās ļoti apmierināts ar sevi. Varbūt viņa atgriezeniskās saites čips viņam saka: *Labs pūķis, jo viņš ir atradis īpašo ienaidnieku un to neitralizējis.*

Neitralizēšana ir vārds, ko Pūķis izmanto īpašajiem ienaidniekiem. Pārējos ienaidniekus vienkārši nogalina.

Peciņa ir pārtraukusi šaut. Es jautāju viņai, un viņa nosūta: *Reks, esmu noraizējusies par nepietiekamajiem datiem. Vēlos sazināties ar Saimnieku.*

Man nepatīk sazināties ar Saimnieku operācijas laikā. Tas var likt Saimniekam domāt, ka es neprotu veikt savu darbu. Tas var likt Saimniekam būt neapmierinātam ar mani. Tomēr Peciņa ir visgudrāka par mani. Ja viņa domā, ka mums jāsaazinās ar Saimnieku, tad es to darīšu.

Saimnieks atbild ātri, Saimnieks ir visu redzējis mūsu nosūtītajos video kanālos.

Es izstāstu, ka ienaidnieka parametri neatbilst tiem, kas mums bija izsniegti. Es lūdzu apstiprinājumu, ka mums jāpabeidz operācija.

Pūķis ir ziņojis par veiksmīgu neitralizāciju, Saimnieks saka. Tu esi istajā vietā. Labs suns. Pabeidz operāciju. Labs suns.

Es savicinu žokļos iespiesto mazo cilvēku un dzirdu, kā salūst tā kauli. Ar ķetnām paceļu lielāko cilvēku un sarauju viņu divos gabalos. Peciņa pielāco klāt un man pievienojas. Viņa, izmantojot savu spēku un ķetnas, atrauj vaļā automašīnas un ēkas, kurās slēpjas ienaidnieki, lai mēs varētu viņus nogalināt. Tad parādās Pūķis un nomaina zvīņu krāsu, lai es viņu ieraudzītu, kaut arī vēl arvien nevaru viņu saost. Viņš ir padarījis savu darbu un tagad noskatās, kā mēs ar Peciņu nogalinām visus pārējos cilvēkus. Pūķis ir ļoti slinks.

Bites spieto ap nometni un sadzeļ katru, kas mēģina no tās izkļūt. Viņa ir nomainījusi indi uz tādu, kas apstādina sirdi.

Bišu kanāls: *Integritāte 67%. Šim komandas biedram drīz būs nepieciešamas rezerves vienības, lūdzu, paātriniet jaunu ķermeņu izšķilšanu.*

Lielākā daļa cilvēku, kas slēpjas, ir mazi cilvēki, nepieauguši. Saimnieks saka, ka mums jānogalina tie visi.

Peciņa apgalvo, ka tas tāpēc, ka esam slepenā operācijā. Bites piekrīt. Pūķim ir vienalga, jo viņš jau ir neitralizējis savu mērķi. Man ir vienalga, jo es daru to, ko Saimnieks liek, un Saimnieks būs ar mani apmierināts.

Es esmu Rekss. Es esmu Labs suns.

2 (DZĒSTS)

Ir tāda teātra anekdote: aktieris aizved draugu noskatīties izrādi. Tās vidū, sēžot balkonā, viņš saka: “Šī te ir labākā daļa. Te uznāku es.”

Te uznāku es. Tieši šajā mirklī es gaidu savu uznācienu, lai redzētu, kāda loma man būs spēlējama: varoņa vai pretinieka, vai tikai ieročnesēja tēls svešā karā.

Vai man teikt: “Šeit tas sākas?” Nav tādas vietas, kur tas *sākas*. Dzīve ir pastāvīga radīšana, pārmaiņas un iznīcība. Āķis ir jautājumā, kā tos atšķirt citu no cita. Vai tas sākās ar pirmo veiksmīgo bioformu? Ar pirmo datoru? Bet kā ar cilvēka izdomas spēju, kā ar pirmo reizi, kad cilvēks pieskārs sunim un teica: *malacis, puis?*

Sākumā mana iesaiste Kampečes dumpī bija ikdienas darbs, bet sava prāta slēptākajos nostūros es sasaucu sapulces, kurās radās ļoti personiska interese par jaunākās paaudzes bioformu pētījumiem. Rekša multiformu triecienbrigāde bija šī jaunākā paaudze — pirmā reize, kad tik daudz šīs tehnoloģijas tika laists darbā kaujas laukā. Un baumas par to, kur tās tika tēmētas, jau parādījās sazvērestības teoriju forumos visā pasaulē. “Rudzīmju” zīmola vadības komanda tās tikai uzjundīja — patiesībā pārspilēja, lai apsūdzības no nopietnām bažām pilnā

gaitā iebrauktu plakanzemes ķirzakcilvēku teritorijā. Visi zina, ka labākais veids, kā norakt stāstu, ir — aizēnojot to ar citu stāstu.

Bet tik un tā šīs baumas ieguva jaudu un iesūcās jau cienījamākos politikas blogos. Lai cik drosmīgu kauju ienaidnieka aizmugurē arī neizcīnītu zīmola vadība, drīz parādītos jautājumi, kurus nevarētu noraidīt ar smīnu.

Tā nu es devos uz Kampeči, lai redzētu, kā skrien vilki.

Es nezināju, cik fundamentāli svarīga būs šī tikšanās.

Sākumā es pieļāvu to pašu kļūdu, ko citi. Es domāju, ka Rekss ir tikai *lieta* un slikts PR. Biju iedomājies, ka man vajadzēs to visu pasniegt kā preses pili un izbeigt programmu. Es nebiju gatava Reksam un Peciņai, un Pūķim, un Bitēm.

Jo īpaši es nebiju gatava Bitēm.

Bet es vēl arvien biju jauna un mācījos, un es aizsūtīju sevi uz Kampeči.

HÄRTNELS³

“Manā bērniņā,” Hārtnels teica, “visi domāja, ka tie būs roboti. Roboti izcīnīs karus mūsu vietā: droni un metāla kareivji, un tanki ar elektroniskām smadzenēm. Un skaidrs, ka viņi saceltos pret mums un iznīcinātu cilvēku sugu, bet līdz tam visās Zemes kaujās dotos roboti. Kad mācījos Jeilā, puse no mana kursa grasījās sasniegt autonomās kibernetikas virsotnes. Tagad viņi prāto, kur gan tas viss nogāja greizi.” Viņš samiedza acis un nopētīja viešņu, lai saprastu, vai viņa klausās. Viņas sejā atspoguļojās vienīgi pieklājīga interese — Hārtnelam bija aizdomas, ka to var viegli notēlot.

Viņas vārds bija Elīna Asanto. Pirms četrām stundām viņa bija nosēdusies Hopelčenā divvietīgā lideklī, kas bija aiznesies prom no turienes, tikko viņas kājas pieskārās zemei. Veselības apsvērumu dēļ lidojumi dziļāk Kampečē nebija ieteicami, un tādēļ Hārtnels bija vērojies, kā viņa tiek kratīta un mētāta pa zemes ceļiem gar pārbaudes punktiem un pāris reizes cauri nejausām apšaudēm, tikai lai atvestu viņu uz šejieni.

Turklāt viņa nedzēra; vai vismaz nedzēra Hārtnela līmenī. Viņš visur devās ar divām viskija pudelēm, kuras dozēja ar fanātisku

uzcītību — iedzērdams pa malciņam ikreiz, kad derdzīgo purnu pacēla prāta skaidrība. *Un kur tas viss nogāja greizi man?* viņš žēlabaini iedomājās, bet nespēja to pateikt skaļi. Asanto bija vienīgā sieviete, ko viņš pa ilgiem laikiem bija redzējis — un kas nebija ne “Rudzīmju” ierindniece, ne pārbijusies vietēja —, un viņš loloja bezcerīgi nolēmētu cerību viņai iepatikties.

Galu galā — vai gan tādai jaukai meičai varētu nepatikt kiborgsistēmu guru ar Jeilas diplomu? Tikai šim te jaunajam ģēnijam bija izgājis tik draņķīgi, ka te nu viņš tagad bija — kara zonā, tēlojot suņubūdu uzrauga asistentu “Rudzīmju” īpašuma aizsardzībai. Viņa spītīgi nekoptajai uniformai bija leitnanta uzšuve, taču viņš bija vienīgais “Rudzīmju” darbinieks bez sava ieroča.

Asanto bija kaut kāds korporatīvs bandinieks, atsūtīta, lai paskatītos, kā “Rudzīmju” trako zinātnieku nodaļa notrallina naudu, — vismaz tāds iespaids Hārtnelam bija radies. Viņš bija arī nopratījis, ka viņam nebūtu vēlams šo lomu apšaubīt. Viņa bija gara, slaida latīņamerikāņu izcelsmes sieviete — gandrīz tikpat gara kā kārnais, garkaulainais Hārtnels —, un viņa bija ieradusies Kampečes septembra pulsējošajā sirdī, tērpusies garā, tumšā mētelī, ar baltu šalli ap kaklu. Komplektā ar saulesbrillēm tas radīja pagājušā gadsimta filmzvaigznes tēlu. Hārtnels bija piedāvājis paņemt viņas virsdrēbes, jo pats, izmeties īsroku kreklā, tik un tā svīda kā cūka. Sekoja sirsniņi atvēsinošs atteikums: Asanto ledaini attrauca, ka viņai ir termoregulējoši implantī. “Viens labums no tiem ir — es nekad nepaliekšu bez darba. Kad vien kaut kas jādara pie ekvatora, viņi pieprasa mani. Nevienš cits šo darbu negribēja.”

Viņa vēl arvien vēroja Hārtnelu, gaidīdama, kad viņš noslēgs savu domu par kibernetiķiem, un tā nu viņš izgrūda: “Pie vainas bija Kašmīras ap... jukums, protams,” iedzēra vēl malciņu un cerīgi pavicināja pudeli uz viņas pusi.

“Hārt, tu vari teikt “apdiršanās”. Ausis man no tā nenovītis.”

Viņš strauji samirkšķināja acis. *Sauc mani par Hārtu*, viņš bija teicis, un tā viņa arī darīja, un tagad katru reizi šis sajūtās ne savā ādā. “Vai tu, ē, vai esi redzējusi kādus video no Kašmiras?” viņš jautāja.

“Pietiekami,” Asanto apstiprināja. Mašīnas, kuras bija uzlauzušas mašīnas, bija uzlauzušas citas mašīnas, līdz viss kods bija sabojāts un nevienam nebija nekādas kontroles pār tur notikušo. Pēkšņi neviens vairs negribēja sev robotu armiju. Bija izskatījies, ka cilvēcei nāksies vien samierināties ar vecmodīgu karu — ar cilvēku miesu un asinīm. Bet dažas tālredzīgākas ieroču izstrādes divīzijas bija paredzējušas šo katastrofu. Tās jau bija strādājušas pie alternatīvām.

Kopš tā laika koda aizšifrēšana bija jūtami uzlabojusies, un daudzi kibernetiķi apgalvoja, ka ir laiks dot robotiem vēl vienu iespēju izmēģināt roku. Hārtnels profesionālas intereses dēļ sekoja līdzī vairākām karavīru aizstāšanas programmām, kas tēmēja uz nevainojama, nekļūdīga kājinieku robota izveidi. Bet Kašmiras ieraksti vēl arvien stāvēja atmiņā. Tā bija visas cilvēces katastrofa. Dažas reģiona daļas vēl arvien nebija pieejamas, jo vairāki roboti turpināja darboties pilnā sparā — tie dzēra saules gaismu un nogalināja visu, kas kustējās.

Tā nu sekoja bioformu kājinieku izveide, sekoja suņa laikmets, Hārtnels ieguva posteni šeit un Elīna Asanto izlidoja uz Hopelčenu, jo kāds augstākstāvošais bija kļuvis ziņkārīgs, bet ne tik ziņkārīgs, lai dotos turp pats.

Gaiss bruņumašīnā bija nokaitēts kā krāsnī, tajā vēdīja sviedru, metāla un viņa viskija asā dvaka. Kad viņi jau simto reizi nobremzēja un knapi vilkās uz priekšu, viņš nolamājās un ieblieza pa jumtu, it kā mēģinātu paskubināt važoni. Pēc mirkļa viņa implantā pienāca ziņa: *Piebraucām*. Spriežot pēc Asanto izteiksmes, viņa to jau bija sapratusi.

“Marēns ir šeit?” viņa jautāja, jo, ja viņš neparādītos, viņiem priekšā būtu tāls ceļš.

“Murēna?” Hārtņels bija pasācis to izrunāt šādi, kā murēnu, kas sākumā bija licies smieklīgi, bet nu viņš nespēja nedomāt par atiežtiem zobējiem un uzbrukumiem no slēpņa: tiem, kas viņu pazina, šāds tēls liktos visai atbilstošs. “Velns viņu zina. Viņš iet, kur vien sagrib. Pamēģini vien piespiest viņu sekot grafikam.”

Jo, protams, Asanto interesēja Murēna, nevis nabaga Hārts. Kad daudzās korporācijas, kam bija svarīga Kampeče, bija gribējušas aizsargāt savus īpašumus, viņi bija izvēlējušies īpašumu aizsardzības uzņēmumu “Rudzīmes”. Un, kad “Rudzīmes” tika apsvērtas iespējas, kā tikt galā ar kaujām grūti pieejamā sauszemes teritorijā, viņi bija sameklējuši Jonasi Marēnu. Jo, lai gan Marēna spilgtākā iezīme bija tā, ka viņš bija kucedēls — vismaz tā sprieda Hārtņels —, viņš bija arī vadošais speciālists bioformu karadarbības jomā.

Vīrs viņiem atskanēja ass klauvējiens, un Hārtņels brīdi cīnījās ar lūku, pirms dabūja to vaļā. Abi ar Asanto izkārpījās mitrajā, tumīgajā gaisā, kas smirdēja pēc večiem un pūstošiem augiem, un dzīvniekiem.

Viņš minēja, ka te ir četrdesmit kareivji, visi “Rudzīmju” netīri pelēkajās uniformās — tikai viena rota no privātās drošības armijas, kas šeit bija izvietota. Pārējie — un lielākā daļa bioformu komandu — bija izkaisīti pozīcijās pa visu valsti. Šī bija Marēna personiskā rota, viņa komanda, kas tika galā ar problēmām. *Tika galā*: no vārda “galināt”.

Viņi bija izveidojuši aizsardzības perimetru — Hārtņels redzēja ložmetēju torņus un sensoru torņu zirneklīgos apveidus. Šeit nebija ēku, tikai atsevišķas vietas, ko iezīmēja blāvu moskītu tiklu sienas — nekāda privātuma. Asanto nokāpa uz zemes, un Hārtņels redzēja, kā visi mēģina saprast, vai viņa ir problēma, ar ko jātiek galā. Hārtņelam pašam nokāpjot paslīdēja kāja, un viņš attapās sēžam dubļos,

sirsnīgi apķēris pudeli. Tas droši vien pat necik daudz nepasliktināja citu priekšstatu par viņu.

Un tad arī pats bija klāt, uzsauca viņiem caur moskītu tīkliem, un visiem kareivjiem pēkšņi atradās kas svarīgāks darāms.

“Pieņemu, ka jūs esat Asanto?”

Jonass Marēns, “Rudzīmju” Eksperimentālo kareivju programmas suņu saimnieks, Hārtnela boss un iemesls visiem murgiem, kurus viņš centās noslīcināt pudelē. Protams, daudziem cilvēkiem bija nejauki bosi, bet neviens no viņiem nelīdzinājās Kampečas Murēnai.

Kampečas Murēna. Hārtnelam šķita paciešamāk iztēloties savu priekšnieku kā kaut kādu trešās šķiras filmas ļaundari. Tādējādi viņš varēja iztēloties arī to, kā kādudien uzradīsies ar stroķi bruņots piedzivojumu meklētājs un ļaunīša vietā paliks krāteris.

Tomēr šajā iesaukā bija kaut kas ļoti iederīgs. Kad Marēns smaidīja, Hārtnels gandrīz vai gaidīja, ka ieraudzīs adatainu zobu rindas — it kā boss pats kļūtu par vienu no savām bioformām. Viņa kailais pauris karstumā bija sasarcis un spīdēja, un, lai arī sejā bija daudz iesēdušos grumbu, tagad tajā nevarēja nojaust gandrīz nekādu izteiksmi: vienīgi viegļu, pieklājīgu lūpu izliekumu, kas demonstrēja, ka viņš veic cilvēcisku kontaktu.

Viņš bija milzīgs: garš, platiem pleciem, kareivja treniņu rezultāts papildu agrīnā jaunībā veiktai muskuļu akcelerācijai, kas jau pirms paaudzes bija izspiedusi no biznesa biezo-un-slaveno personiskos trenerus. Hārtnels redzēja, kā Asanto viegli sabožas, kad Marēns satvēra viņas roku — bet viņš nebija no tiem, kas mēģinātu sarokojoties salauzt kaulus. Viņa spēks bija kā kobrai — tas gulēja un gaidīja, līdz bija vajadzīgs.

“Pulkvedi Marēn.” Asanto mirkli aizķērās pie viņa vārda, gandrīz vai pasakot “Murēn”. “Es te ierados, lai aprunātos ar cilvēka labāko draugu.”

Marēns viņu kārtīgi noskatīja — vēl arvien bez jebkādas īstas izteiksmes. “Mani aktīvi dodas atpakaļ uz šejieni. Ienāciet manā birojā. Paskatišos, vai varēšu kādu no tiem jums parādīt.” Viņa balss bija laiska, tai piemita smēķētāja raupjums.

“Aktīvi?” Viņa sekoja Marēnam nelielajā moskītu tīklu labirintā, kamēr Hārtnels vilkās nopakaļ. Tajā bija izveidots neliels novērošanas centrs — pusducis ekrānu, kurus varēja salocīt par koferi.

“Tāds ir viņu oficiālais apzīmējums,” Marēns apstiprināja. “Pieņemu, ka tā grāmatvežiem ir vieglāk viņus norakstīt, lai ietaupītu nodokļus.”

“Kā viņus saucat jūs?”

“Es viņus saucu vārdos, mis Asanto.” Viņš apsēdās pie ekrāniem. Tajos bija redzami šādi tādi krūmāji, džungļi un tukšs, puteklains ceļš — bet tagad, Marēnam pieslēdzoties, ekrāni sāka pārslēgties un mirgot. “Runājot par grāmatvežiem...”

Viņa paraustīja plecus. “Daudzi investori ir iegruduši kaudzi naudas “Rudzīmju” bioformu divīzijā. Kāda vaina, ja vēlamies zināt, kur tie dolāri ir palikuši?”

“Pieņemu, ka nekāda. Lai gan es iedomājos, ka jūs būtu varējuši pagaidīt, līdz mēs beidzam un pametam kaujaslauku.” Ekrāni aiz viņa vairs neatspoguļoja ainavu un nu rādīja pazīstamu stāvu — pašu Asanto. Asanto izkāpj no lidekļa, Asanto, gaidot automašīnu, izdzer vienu pašu glāzi ar Hārtnelu, Asanto kratās viņam blakus mašīnas krēslainajā kabīnē. Tā bija viena no Marēna standarta taktikām, lai izsistu viesus no sliedēm.

“Vai jūs mēģināt mani iebiedēt?” sieviete apjautājās, un Hārtnels ieklepoja viskijā.

Marēna “protams nē” sekoja mirkli par vēlu un nozīmēja *jā*. Bīdi viņš un Asanto lūkojās viens otrā, un vārdi “tu tagad konkrēti dīrs” bija teju vai rakstīti viņas sejā.

Neviens nekad nebija ar Marēnu tā runājis — pat ne negantākie “Rudzīmju” privātās armijas ierindnieki, pat ne aktīvi paši. Un te nu bija Elīna Asanto, kurai acīmredzami bija pie vienas vietas.

Esmu iemīlējis, Hārtnels nosprieda, zinot, ka tās bija trīs daļas iekāres uz divām daļām skaidri pausta dumpinieciškuma, bet pēc četriem mēnešiem Kampečē ar to bija gana.

“Jūs esat ieradusies visnotaļ izdevīgā brīdī,” Marēns teica, ekrāniem atkal pievēršoties mežonīgajai dabai. Pa vienu no zemes ceļiem vilkās “Rudzīmju” kareivju patruļa — tādā attālumā viņi bija vien neatpazīstami ķiņķēziņi, virs kuru galvām spokaini rēgojās zaļi identifikatori.

“Klājiet vaļā.”

“Pagājšnakt mēs nobliezām Parvesu. Emanuelu Parvesu.”

Tas beidzot pievērsa Asanto uzmanību “Pulkvedi, vai tas vispār bija jūsu uzdevums?”

“Nu, ja tu atrodi šito veci kā goda viesi Anarhistu nometnē, kāpēc gan neizmantot izdevību? Es zinu, ka viņš briesmīgi ņemās, lai tikai nodrošinātu sev labuliša tēlu pasaules medijos, bet viņš vienmēr ir bijis mūsu asākais oponents Mehiko. Kad saņēmām informāciju par to, kur viņš ieradīsies, šķīta nepieklājīgi neizmantot izdevību atnākt un apsveicināties.”

“Vai varu uzzināt, kā jūs ieguvāt šo informāciju?”

Marēna seja strauji pārslēdzās — tā kļuva neizteiksmīga un skaudra. “Nē, nevarat, jo jūs šeit esat, lai redzētu, kā tiek tērēta jūsu investoru nauda. Viss pārējais ir noslepenots.”

Hārtnels neko neteica un pavirzījās aiz Asanto, lai viņu nenodotu sīki nervu tiki un drebuļi. Tātad Emanuels Parvess bija beigts. Hārtnels bija zinājis, ka šī misija tiek plānota, bet ne to, ka tā patiešām notikusi. Galvaspilsētā tas neies cauri glūdi, ja vien Marēns un “Rudzīmju” politikāņi nepamanīsies Parvesu kārtīgi sasmērēt. Protams, ja

viņš tiktu atrasts tāds pavisam draudzīgs Anarhistu nometnē, ar to varētu pietikt.

Ja tas tiešām būtu noticis.

Hārtnelam bija patikusi doma kļūt par gudrīti kiborgu saskarņu sistēmās. Tas viņam bija solījis drošu nākotni. Viņš nekad nebūtu varējis iedomāties, cik duļķainā, šaubu caurvītā teritorijā tas viņu galu galā ievedīs.

“Nu, labi,” noteica Asanto, vairs neuzstādama. “Kur tad ir jūsu “aktīvi?”” Viņa pamāja uz ekrānu pusi, kur no bioformām nebija redzami ne raģi, ne nagi.

Kas neko daudz nenozīmē, Hārtnels nosprieda. Pūķis varētu būt uzlīcis pakaļu uz tās nolādētās kameras, un mēs viņu tik un tā neredzētu.

Bet Marēna smaidiņš bija atgriezies, un viņš vienkārši teica: “Elīna, iepazīstieties ar Reksu.”

Viņa pagriezās, sastinga, un, ieraugot Reksu, pār viņas lūpām nevilšus pārvēlās “velns”.

Viņš bija turpat — tikai dažu metru attālumā, otrā moskītu tīkla pusē — un stāvēja nekustīgi, ieradies pret vēju, tā ka viņa biežais suņa smārds nebija bijis sajūtams. Tas nozīmēja, ka Marēns bija licis viņam izturēties pret Asanto kā pret *ienaidnieku* — tikai uz brīdi —, jo Rekss bija trenēts gādāt, lai draugi zina, kur viņš ir. Pēc Hārtnela domām, tas šķita nepieņemami riskants variants spēlītei “bet mans krāniņš ir lielāks”. Viņš zināja, ko Rekss dara ar ienaidniekiem.

Rekss stāvēja, viegli salīcis, un tik un tā sasniedza divsimt trīsdesmit centimetru augstumu. Rekss plankanais pauris bija tikai nedaudz zemāks par ložmetējiem — viņa Dižgabaliem —, kas ar siksnām bija piesieti pie viņa pleciem. Viņa fiziskie parametri nelīdzinājās standarta muskuļkalnam — viņš bija slaidāks un izturīgāks, radīts, lai skrietu un cīnītos. Un, protams, viņš nebija īsti cilvēks un jutās vienlīdz labi

gan uz četrām kājām, gan uz divām. Kādam bija bijis pamatīgi jānopūlas, lai pielāgotu bruņutērpu veidiem, kā viņa muskulatūra varēja kustībā saspringt un izstiepties. Asanto noteikti zināja Reksa raksturlielumus: viņa superblīvos muskuļus, triecienizturīgās ādas šķiedras, vieglos, dobos kaulus, kas bija pamatīgi kā no titāna... Visas šīs priekšzināšanas neko nelīdz, kad pirmoreiz sastopies aci pret aci ar Reksu, un Rekss, jāpiezīmē, bija *vismazāk* biedējošais aktīvs.

Viņa galva bija vissuniskākā ķermeņa daļa — tai piemita kaut kas no buldoga, kaut kas no rotveilera. Viens no Hārtnela pienākumiem bija pārbaudīt Reksa zobu veselību. Pirmo reizi viņu tas bija šausminājis. Viens šo žokļu grābiens, un viņš varētu veidot pats sev jaunas kiborga rokas.

“Kas noticis, mis Asanto?” Marēns sirsnīgi apjautājās. “Vai varbūt gaidījāt, ka mēs turēsim viņu būrī?”

Asanto neko neteica — viņa bija pievērsusi skatu bioformai, bet neskatījās viņam acīs. Jebkurā gadījumā Reksu interesēja tikai Marēns. Bioforma karstumā viegli elsoja, kamdēļ seja šķita savilkta smaidā.

“Vēlāk jums būs jāsatiek arī pārējie,” Marēns turpināja. “Vai jūs zināt, ka mēs šeit izmantojam multiformu komandu? Visi ļoti jauni, ļoti iespaidīgi. Kā tu tur teici, Hārt? “Karadarbības nākotne?””

“Esmu redzējusi pārējo specifiskāciju,” Asanto stīvi apliecināja. “Vai *viņi* arī tāpat skraida apkārt?”

“Saprāta robežās. Hārt?”

“Ē...” Hārtnells vainīgi satrūkās un atrāvās no laimīgākām pārdomām. “Bites patlaban papildinās. Pūķis un Pecīņa apgaitā.” Viņš tikai nolasīja informāciju, ko Marēns viņam bija nosūtījis, cenšoties radīt Asanto iespaidu, ka šī ir parastā notikumu gaita, nevis acu aizmālēšana, kas paredzēta konkrēti viņai. Marēns vēlējas, lai viņa pievērs uzmanību Reksam, bioformēšanas pieņemamajai sejai.

“Redzu, ka jūs raizējaties par to, vai mūsu aktīvi tiek pienācīgi kontrolēti,” Marēns bija iegājis prezentācijas tēlā. “Reks, vai tu varētu, lūdzu, ienākt?” Viņš būtu varējis pajautāt tieši — no sava implanta suņa implantā, bet šis viņam sagādāja prieku. Priecīga Kampečes Murēna Hārtnelam saistījās ar gana daudzām nepatīkamām asociācijām, lai viņš sajustu, kā paātrinās sirdsdarbība, sagatavojoties cīņai vai bēgšanai. *Tas nebūs kā toreiz, viņš sev iestāstīja. Viņam vajag, lai Asanto atgriežas un apliecina, ka viss ir kārtībā. Ar viņu nekas nenotiks.* Un nevienam nebija jāzina, cik neviesmīlīgs namatēvs Marēns ir bijis pagātnē — vismaz tad, kad viesi bija sākuši kļūt apnicīgi.

Asanto stāvēja pilnīgi nekustīgi, vērojot, kā Rekss ieslid moskītu tīklu celtnē un aizlēkšo uz novērošanas telpu. Viņa brūnās acis šaudījās no Marēna uz Hārtnelu, no Hārtnela uz Asanto. Vai viņa bija nobijusies? Hārtnels nebija pārliecināts, bet Rekss to zinātu un pateiktu Murēnai, ja tas jautātu.

“Hei, vecīt.” Hārts pastiepās un ar pirkstiem paieskāja Rekša ādu, sajūtot akmenscietos muskuļus zem tās. Viņš ar pirkstu kauliņiem paberzēja Rekša žokli un nosūtīja ziņu viņa atgriezeniskās saites čipam. *Labs suns, nozīmēja signāls.*

“Reks, šī ir Elīna Asanto. Viņa ir ieradusies, lai paskatītos, cik labi tu pie mums strādā. Pasveicini viņu, Reks,” Marēns skubināja.

“Sveiki, Elīna Asanto.” Balss bija mierīga un bez akcenta, nedaudz robotiska — to nosūtīja no Rekša implantiem, nevis rīkles. Turklāt šī nebija Rekša īstā balss. *Tā* bija raupja un rūcoša, ar dziļu tembru — nostādīta tādā frekvencē, lai tam, kas to dzird, zarnas saietu ķīselī. Hārtnels atcerējās, cik daudz darba Marēns bija ieguldījis šīs balss izvēlē.

Asanto neteica neko. Viņa izcili kontrolēja savu ķermeni un vaibstus: tikai sievietes nekustīgums liecināja, ka viņa ir ķetnas cirtiena attālumā no bioformas un ka Rekss varētu ar vienu kustību noraut viņai seju.

Beidzot Hārtnels padevās un caur implantu sazinājās ar Reksu. *Vai viņa ir nobijusies?* viņš bez balss vaicāja.

Un Rekss atbildēja: *Nedaudz nobijusies.* Pēc tam: *Viņa nav ienaidnieks. Viņai nebūtu jābaidās.*

Atceries, kāds es biju, kad pirmoreiz satiku tevi, Reks?

Reksa pleci notrīsēja — pēdējās paliekas no mēģinājuma paluncināt zaudēto asti. *Ļoti nobijies.*

“Reks, mis Asanto vēlas redzēt, ko tu vari izdarīt.” Marēns uzmeta Hārtnelam skatu, kas liecināja, ka viņš zināja — asistents ir izrunājies bez atļaujas. “Redzi, viņa nav pārliecināta, ka tu esi drošs.”

Tas nebija precīzi tas, ko Asanto bija teikusi, un atkal nostādīja viņu pret Reksu — vai vismaz tā Asanto to uztvertu.

“Man patīk strādāt ar cilvēkiem, Elīna Asanto,” teica Reksa pieklājīgā robotbalss. “Man ir aizraujošas attiecības ar pulkvedi Marēnu un misteru Hārtnelu.”

“Es zinu, Reks,” Marēns paziņoja, neveiksmīgi imitējot spontanitāti. “Es šorīt jutos nedaudz noaudzis. Kā būtu, ja tu man noskūtu bārdu?”

“Ar prieku, Saimniek.”

Tas bija Marēna mīļākais triks — tas pats, ko viņš mūždien atrādīja biroja viesiem. Viņam pa rokai bija īsts, vecmodīgs skūšanās komplekts, un Asanto neticīgo acu priekšā draudīgā bioforma uzklāja skūšanās putas un tad noskuva Marēna zodu, izmantojot visīstāko bārdas nazi. Turklāt visnotaļ labi noskuva. Rekss varētu pacelt vairāk nekā tonnu smagu stieni, bet viņa muskuļu kontrole bija ķirurga cienīga. Hārtnela līdzinieki bija viņu labi izveidojuši.

Tas bija prasījis daudz suņu. Bet suņiem varēja nodarīt to, ko nevarēja nodarīt cilvēkam: varēja padarīt viņus pārcilvēciskus un sniegt visas priekšrocības, kas būtu nepieciešamas, lai valdītu nākotnes karalaukos.

Vajadzēja tikai pietiekamu daudzumu suņu un nekādu pārmērīgu sirdēstu par to, cik daudzi tiks aizlaisti postā, pirms dabūsi, ko gribi.

Hārtnels tolaik bija allaž teicis: “Es neesmu suņu cilvēks.” Un te nu viņš bija, skatījās, kā suņcilvēks noskuj viņa bosu.

“Redzat?” Marēns jautāja, un Rekss turpināja līgani kustināt nazi pat tad, kad saimnieka žoklis kustējās. “Mūsu Rekss ir pilnībā piejaucēts. Pēc paaudzes bioformas būs visās mājās.”

*

Vēlāk Hārtnels paņēma svaigu viskija pudeli un, nostājies pie Asanto telts, iesaucās: “Tuk, tuk!” Viņš bija redzējis, ka iekšā deg gaisma, un, kad Asanto atvēra telts rāvējslēdzēju, bija redzama planšete ar aicinājumu ievadīt paroli. Skaidrs, ka viņa aizpildīja sākotnējo ziņojumu.

“Es tikai iedomājos, varbūt tu gribētu glāzīti pirms miega.”

Asanto viņu rāmi nopētīja. “Jūs pusē šī frāze strādā, jā?”

Hārtnels brīdī plātīja muti, līdz neveikli atguvās ar: “Tikai glāzīti, patiešām.”

“Nāc vien iekšā, Hārt. *Mi casa** un tādā garā.”

Viņš ielocījās teltī un sakrustoja kājas zem sevis, paliekdamies uz priekšu, lai izvairītos no sienas slīpuma. “Ļauj minēt — tu drīzāk esi kaķu cilvēks.”

Tas pat lika viņai pasmieties. “Tātad jūs *nobliezāt* Parvesu. Vai tas bija ielānots manas atbraukšanas laikā, lai būtu kāds progress, par ko ziņot?”

---

* *Mi casa es tu casa* (spāņu val.) — burtiski “mana māja ir tava māja”, pārn. “jūties kā mājās”. (*Šeit un turpmāk tulk. piez.*)

“Ē, patiesībā nē. Nedomāju. Tā vienkārši gadījās, saproti.” Viņš atcerējās Asanto reakciju uz šo ziņu. “Tas taču ir labi, jā? Investoriem?”

“Es nezinu. Vai tādējādi kaut kas tiek sasniegts — izņemot augstākas likmes visām pusēm? Parvesam bija daudz atbalstītāju, un nu viņš varētu kļūt par mocekli. Tas ir — viss pamazām sāka noklust, bet...”

“Jā, bet, zini, politika.” Hārtnels nenoteikti pavēcināja roku un piedāvāja viņai pudeli. “Bet tas parāda, ka Rekss un viņa komanda darbojas kā iecerēts, ne tā?”

Viņa iemalkoja un pasniedza pudeli atpakaļ. “Cienījamu valstsvīru nogalināšana nav kļūda, bet gan uzlabojums?”

Hārtnels sarauca pieri. “Es... ē, labi, es nezinu, ko par to domāt, es tikai nodarbojos ar tehnisko pusi, skaidrs?”

“Atvaino.” Viņa papurināja galvu. “Nu, labi, tad man ir tehnisks jautājums, mister es-tikai-nodarbojos-ar-tehnisko-pusi.”

“Šauj vaļā.”

“Tas tur, teltī, — tas bija Marēns, kas runāja caur suņa skaļruni, vai ne?”

Hārtnels nedaudz par ilgu neteica neko, tad sapinās noliegušos. Beidzot viņš padevās un pamāja. “Nu, jā. Rekss var pateikt, ko grib, ja vajadzīgs, bet viņa artikulācija nav gluži tāda. Vārdi, pat balss — tas bija šefa mazais jociņš. Es...” viņš mēģināja bikli pasmaidīt. “Patiesībā es gribētu, kaut tu varētu parunāt ar Reksu pa īstam. Viņš ir jauks puisis. Labi, tagad tu skaties uz mani tā, it kā es būtu traks. Nu, tad — viņš ir Labs suns. Pieķērīgs, uzticīgs. Pat rūpīgs. Tas ir — nu tāpēc jau mēs sākam ar suņiem. Suņi ir pieraduši iederēties pie cilvēkiem. Viņi zina savu vietu — izcili barveži pārējām formām un ideāli kalpotāji mums, ne tā?”

“Tāds ir reklāmas rullītis,” viņa piekrita. “Gribot negribot jādomā, kāpēc tavam šefam gribējās izliferēt un neļaut sunim teikt, ko domā.”

“Ak, nu tāds Murēna ir,” — un atkal, *Murēna*. “Viņam vienkārši patīk visu kontrolēt, it kā viņš būtu filmas režisors vai kas tāds.”

“Jā, skaidrs, ka tikai tur tā lieta.”

Hārtnela smaida saskāba. *Nepavisam nebija tā, ka viņš negribēja, lai tu uzdod jautājumus, vienkārši drošībai — ja nu Rekss sāktu atbildēt godīgi.*

4 REKSS

Mani sauc Rekss. Es esmu Labs suns. Šodien mēs esam kustībā. Man patīk būt kustībā. Tas nozīmē, ka mana komanda uzņem kursu un skrien pa priekšu Saimniekam un maniem draugiem cilvēkiem. Ja tur būs ienaidnieki, mēs viņus atradīsim un nogalināsim. Tas nozīmē, ka ienaidnieks nesavainos Saimnieku.

Saimniekam ir jauns draugs, tikai es nezinu, vai viņa ir draugs. Kad viņa ieradās, Saimnieks vispirms pajokoja, ka viņa ir ienaidnieks, tāpēc es grasījos viņu nogalināt. Tad Saimnieks izskaidroja man joku, un tā es zināju, ka nevajag.

Drusciņ pasmilkstu pie sevis, jo es pavisam gandrīz viņu nogalināju. Viņa stāvēja blakus Saimniekam, un tas mani padarīja ļoti raizīgu. Man nepatīk būt raizīgam. Tagad es zinu, ka viņa nav ienaidnieks, bet daļa manis atceras, ka viņa agrāk bija. Arī tas mani dara raizīgu.

Es nedomāju, ka Saimnieks saprot, cik tuvu es biju viņas nogalināšanai. Es to neesmu Saimniekam pateicis. *Slikts suns*, saka atgriezeniskās saites čips, bet es tik un tā viņam nesaku. Peciņa runā ar mani, ziņo, ka nav kontakta ar ienaidnieku. Peciņa ir atradusi augļus un ejot ēd. Viņa domā, ka es nezinu, jo kustībā mums nebūtu jāēd, bet es saozu

to lipīgo saldumu, gandrīz pārgatavojušies. Mēs šobrīd dodamies pa lauku saimniecību. Te nav lauksaimnieku. Augļi iet bojā. Es neizsaku Peciņai aizrādījumu, lai gan vajadzētu (*Slikts suns*). Esmu daudzus mēnešus strādājis ar Peciņu. Peciņa ir visgudrāka par mani. Es pieņemu kaujas lēmumu: Peciņa drīkst ēst augļus.

Pūķis man neziņo. Tieši tagad es redzu, kā viņa garais ķermenis slīd pa laukiem, tas maina toni, pielāgojoties zemei. Viņam nav smaržas, pat ne man. Arī tāpēc es smilkstu. Pūķis arī ir gudrs, bet ne tik gudrs, kā iedomājas. Bet Saimniekam patīk Pūķis. Pūķis dod rezultātu. *Smilk, smilk, smilk.*

Saimnieka jaunais draugs ir Elīna Asanto. Viņa ir ļoti savāda. Es varēju saost, kad viņa baidījās, tas bija tad, kad viņa pirmoreiz mani ieraudzīja. Viņa vairs nebija ienaidnieks tad, bet tik un tā baidījās. Tikai ienaidniekiem jābaidās. Tāpēc esmu apjucis.

Viņa ož citādi.

Es centos izskaidrot Saimniekam, kā viņa ož, bet man tam nav vārdu tajā valodā, ko viņi man deva. Tikai savā galvā es varu zināt, kā viņa ož. Es vēl arvien klusi smilkstu pie sevis.

Peciņas kanāls: *Kas kaiš, Reks?*

Es nesaku Peciņai. Es neesmu drošs par Elīnu Asanto un neesmu drošs par to, kā runāt ar Saimnieku, un man ir attiecību konflikts starp to, kā man ar Peciņu ir jāsadarbojas un kā mēs to patiesībā darām. Atgriezeniskās saites čips pamana: *Stresa līmenis pārsniedz optimālo līmeni*, un es saņemu poti, un tad man ir labāk. Esmu mierīgs.

Bītes man ziņo. Viņa ir izludinājusi savus ķermeņus platā grezdenā ap mums, bet tagad viņa apliecina, ka priekšā ir populācija, tāda, kā Saimnieks man rādīja satelītattēlā.

Bišu kanāls: *Integritāte 99 %. Indes krājumi 99 %. Lūdzu atļauju veikt priekšizlūkošanas darbību.*

Jautāju par Bišu integritātes zudumu. Mēs vēl neesam satikušies ne ar vienu ienaidnieku.

Bišu kanāls: (plēsīgu putnu attēls) *Es vēl arvien mācu vietējiem, ka melns ar dzeltenu nozīmē briesmas* (humors).

Es reizēm nesaprotu Bites. Dodu viņai atļauju veikt priekšzīlūkošanas darbību.

Peciņas kanāls: *Vai tas ir jaunā cilvēka, sievietes, dēļ, Reks?*

Pūķa kanāls: *Tu viņu traki pārbiedēji.*

Mans kanāls: *Viņa nav ienaidnieks. Es negribu, lai viņa baidās.*

Es nesaku viņiem pārējo. Nesaku viņiem, ka, lai arī Elīna Asanto baidījās no manis, Saimnieks baidījās no Elīnas Asanto. Tas nebija redzams sejā, un tas nebija redzams ķermenī, bet tas bija viņa smakā. Tā tas kļuva par noslēpumu man un Saimniekam. Es neesmu pateicis Saimniekam, ka zinu. Tas ir noslēpums tikai man. Man nevajadzētu būt noslēpumiem no Saimnieka (*Slikts suns!*). Ja Saimnieks jautātu, man būtu viņam jāsaka. Bet viņš nejautās, un es zinu, ka viņš dusmotos, ja zinātu, ka es zinu. Es negribu, lai Saimnieks dusmojas uz mani. Tas ir vissliktākais, ko var iedomāties. *Slikts suns!* atkal saka čips, un es atkal kļūstu raizīgs. Drīz man vajadzēs vēl vienu poti, lai es darbotos optimāli. Hārts redzēs, ka esmu bijis raizīgs un ka man vajadzējis pārāk daudz pošu. Viņš gribēs zināt, kāpēc, un varbūt man būs viņam tas jāsaka. Arī tas dara mani raizīgu.

Pūķa kanāls: *Kas vainas, Reks? Vai tu uztraucies, ka tagad, kad Saimniekam ir jauns draugs, viņš tevi vairs negribēs?*

Es ignorēju Pūķi. Pūķim tik un tā nav taisnība. Tur nav tādas saiknes — starp sievieti un Saimnieku. Es to saozu. Es saozu, ka tādas nav arī starp Elīnu Asanto un Hārtu. Es saozu, ka Hārts grib, lai būtu. Es vispār negribu, lai par to visu būtu jārunā ar Saimnieku vai Hārtu,

vai kādu citu. Un es domāju, ka man nav jāsaprot. Tas nepalīdz man kalpot Saimniekam.

Peciņas kanāls: *Neraizējies, Reks. Mēs šeit esam, tikai lai darītu savu darbu. Lai cilvēkiem paliek sarežģītais. Ja tu apjuksi, es tev palīdzēšu.*

Tas mani nomierina, un atgriezeniskā saite pamana manu krītošo raizīgumu un klusā balsī saka man *Labs suns.*

Es runāju ar Saimnieku un ziņoju par mūsu stāvokli. Es runāju ar ieročiem un iekšējām sistēmām un pārliecinos, ka tās darbojas normas robežās. Tagad mēs esam pagājuši garām lauku saimniecībai un ieejam vietā, kur ir vairāk koku. Zeme šeit ir sagriezta: klaju lauku strēmeles un mežu strēmeles, un tad zeme, kas bijusi laukzeme un tagad atkal ir savvaļa, tur aug augumā krūmāji un stīgas. Četrpārus mēs ar Pūķi varam doties pa šo ielāpaino zemi gandrīz neredzami. Bet lielā, masīvā Peciņa var noslēpties tikai tur, kur koki ir garāki nekā viņa.

Bišu kanāls: *Kontakts ar neklasificētu cilvēku populāciju* (attēls ar ļoti daudziem cilvēkiem, teltīm, transportlīdzekļiem).

Kad Bišu vienības ir izkaisītas, viņas attēli ir graudaini. Ir ļoti grūti zināt, vai tie ir ienaidnieki vai draugi. Es parādu attēlu Pūķim un Peciņai un nosūtu to Saimniekam, lai saņemtu pavēli.

Bišu kanāls: *Civīlie. Mums būtu jāturas nostāk.*

Es viņai saku, ka mūsu pavēle ir izveidot kontaktu ar cilvēku populāciju. *Izveidot kontaktu* parasti nozīmē viņus iznīcināt, jo visi nedraugi cilvēki, ko līdz šim esam sastapuši, ir bijuši ienaidnieki. Man patīk, ja cilvēki ir mani draugi. Ja viņi nav mani draugi, tad man patīk, ja viņi ir mani ienaidnieki. Esmu daudz programmēts un trenēts, lai varētu izveidot kontaktu ar ienaidniekiem. Mēs visi esam. Kad cilvēki nav ne mani draugi, ne ienaidnieki, es nejutos ērti, jo man nav priekšstata, ko nozīmētu izveidot kontaktu.

Pūķa kanāls: *Mums būtu jāturas nostāk.*

Es nezinu, vai Pūķis tā tiešām domā vai arī viņš to saka, jo zina, ka tas ir pret pavēli, vai arī viņš tikai atkārtō vārdus, ko teica Peciņa. Viņš tā reizēm dara. Pūķa darbs ir būt nepamanītam un neitralizēt konkrētus ienaidniekus. Kad viņam nav konkrētu ienaidnieku, ko neitralizēt, viņam nepatīk kauties. Pūķis ir ļoti slinks. *Slikts pūķis*, es domāju, bet nevaru to teikt. Tikai Saimnieks un Pūķa atgriezeniskās saites čīps var to pateikt. Ja es to saku, tas nenozīmē neko.

Cilvēku populācija ir mums priekšā. Es viņus ļoti stipri saozu: sviedri un ekskrementi, un slimība, un vispārīgs daudz-cilvēku-cieškopā. Es redzu dažādu izmēru cilvēkus. Es neredzu ieročus, bet tas nenozīmē, ka viņi nav ienaidnieki. Tikai Saimnieks var zināt, vai viņi ir ienaidnieki vai nav.

Nosūtu Saimniekam vaicājumu, jo mēs esam piekļuvuši ļoti tuvu populācijai un mums nav pavēles. Es nesaņemu atbildes klauvējienu.

Es klauvēju Saimniekam vēlreiz. Atbildes nav.

Smilk.

Es saku citiem, ka esmu pazaudējis kontaktu ar Saimnieku. Šī nav pirmā reize, bet citas reizes nebija tad, kad mēs gandrīz vai izveidojam kontaktu ar ienaidnieku/neienaidnieku.

Peciņas kanāls: *Gaidīt vai tuvojties?*

Pūķa kanāls: *Par vēlu. Viņi pamanīja Peciņu.*

Es apstājos. Čīps pamana, ka mans stresa līmenis atkal ir augsts, un es dabūju poti. Šoreiz nešķiet, ka tā palīdz. Es dzirdu kliegšošanas cilvēku balsis. Es saozu bailes. Es redzu ieročus, bet ne daudzus un ne bīstamus mums. Ieroči nenozīmē, ka viņi ir ienaidnieki. Tikai Saimnieks var zināt, vai viņi ir ienaidnieki vai nav. Ja viņi ir ienaidnieki, mums viņi ir jāiznīcina. Ja viņi nav ienaidnieki...

Es nezinu, ko darīt. Neesmu pieradis satikt neienaidniekus.

Bišu kanāls: *Pavēle?*

Peciņas kanāls: *Pavēle, Reks?*

Pūķis nesaka neko, bet es zinu, ka viņš gaida.

Es atkal klauvēju Saimniekam. Atbildes nav. Esmu komandieris.

Tā ir mana izvēle.

Es izlemju, ka mums vajag izveidot kontaktu.

HĀRTNELS⁵

“Labi, tad informējiet mani par to, kur ir mūsu “aktīvi,”” pieprasīja Elīna Asanto.

“Es jau teicu: viņi ir prom, manevros,” Marēns novilka.

“Mister Marēn, jūs visu laiku man kaut ko sakāt, bet neko nerādāt,” viņa neatlaidās.

Viņš teatrāli nopūtās. “Mis Asanto, jums jau bija trīspadsmit dažādu suņu baru kanāli, ar ko spēlēties. Vismaz tik daudz jau nu tie jums būtu parādījuši, ka nav nekādas vajadzības ierasties šeit personiski. Es to visu būtu varējis nosūtīt uz jūsu darba vietu turpat Silīcija ielejā.”

Asanto knibinājās ap savu šalli. Jau paskatoties vien, Hārtnela sviedru dziedzeri sāka darboties pastiprinātā režīmā, bet, kā jau Asanto bija apgalvojusi, uz viņas pieres neparādījās ne lāsīte. “Mister Marēn, šobrīd suņu bari ir teju vai pazīstama tehnoloģija. Jūsu multiformu komanda ir daudz interesantāka. Nākotnes karš, ne tā? Mūsu akcionāri ir ieguldījuši tajos ne mazumu līdzekļu. Viņi grib zināt, ka nauda ir pienācīgi pieskatīta.”

Vārdi no viņas mutes ripoja gana viegli — ierastā korporatīvā presēšana. Tomēr Hārtnels juta, ka starp viņiem abiem ir vairāk nepateiktā

nekā pateiktā. Skaidrs, ka baismajam ārstam Moro* Asanto akcionāri bija vienaldzīgi. Hārtnelam bija savāda nojausma, ka arī Asanto tie īpaši nerūpēja.

Visi trīs bija iestūķējušies “Rudzīmju” bruņumašīnas vēderā — tās lūka pagaidām vēl bija atvērta, lai sniegtu nedaudz gaisa, kamēr noietne savācas. Drošības uzņēmuma cilvēciskie aktīvi tikai nupat bija sākuši kustēties. Bioformas bija pametušas noietni jau rīta agrumā, ieminot taku cilvēkiem un, esot avangardā, paņēmu uz sevi lielāko daļu Anarhistu slazdu un šāviņu.

Kad bioformas bija devušās prom, Marēns nospēlēja izrādi, ko Hārtnels jau ne reizi vien bija dzirdējis.

“Karš ir sasodīti dārgs pasākums, mis Asanto,” viņš deklamēja. “Vēsturiski visdārgākās ir bijušas cilvēku dzīvības. Ja gribam, lai kareivji cilvēki ir efektīvi, treniņos un aprīkojumā ir jāiegulda tik daudz, ka tas novestu līdz kliņķim nelielu neatkarīgu valsti — bet tik un tā nevar garantēt, ka tie atgriezīsies neskarti. Tāds vienmēr ir bijis karš. Mēs visi ļoti raizējamies par mūsu cilvēku dzīvībām, mis Asanto. Viņu nāves atstāj iespaidu uz “Rudzīmju” gala bilanci, kā arī neapšaubāmi neļauj jūsu akcionāriem naktī mierīgi gulēt.”

Asanto sejā bija lasāms, ka arī viņa jau iepriekš ir dzirdējusi tādu gvelšanu. Sieviete labi spēlēja pilnīgi neaizkustināta klausītāja lomu.

“Bioformas burtiski ir nākotnes kareivji,” Marēns bija viņai teicis tā, it kā viņa būtu TV kamera, kas informē tūkstošiem potenciālu klientu. “Saprātīgas, lojālas, pielāgoties spējīgas, izcili izturīgas un tagad, kad tehnoloģija ir izstrādāta, nemaz ne tik dārgas. Tās pieejamas dučiem dažādu sugu, un gaidāmas ir vēl citas — katra piemērota savai īpašai lomai. Un tās nav cilvēki, tām nav tiesību. Turklāt ir

---

* Atsauce uz Herberta Velsa darbu “Ārsta Moro sala” (1896).

vēl citas priekšrocības.” Viņa cietais smaids palika nemainīgs — ass un skaidrs kā stikls, tas ļāva palikt neizteiktām pēdējā teikuma slēptā mājiņa duļķēm.

Nu viņš atvēra vairākus ekrānus — novilka tos no griestiem un ar rāvienu nostiprināja nekustīgus.

“Šis ir Rekss kanāls,” viņš noteica. Viņi redzēja atklātu mežu, kas šūpodamies plūda garām, Reksam lēkšojot uz visām četrām. Laiku pa laikam attēla kustība palēninājās — Rekss pietāja, lai paskatītos apkārt, paklausītos, paostītu. “Rekss ir komandas barvedis — izcilā līdzsvarā starp pakļaušanos un valdonību. Viņa ģenētisko senču izcilās dzirdes un ožas spējas ir pārnestas gandrīz neskartā veidā. Viņš var saost sprāgstvielas, narkotikas, ieročus, transportlīdzekļus, cilvēkus; viņš var noteikt, vai viņam melo; viņš var pat pamanīt zināmas slimības un ģenētiskas izmaiņas, lai gan šajā jomā nav ticis papildus trenēts. Tomēr jau tas parāda, ka bioformām ir nākotnes izredzes arī ārpus kara frontes — ne tā, mis Asanto?”

“Akcionāriem tas patiks,” viņa piekrita. “Vēl arvien neatbildēts ir jautājums, cik precīzi jūs viņus izmantojat šeit, kaujā.”

“Ak, viņiem sametās nelaba dūšiņa?” Marēns vēsi pašķielēja uz Asanto.

“Teiksim tā, viņi grib zināt, ka starp šejieni un valdes kabinetu ir pietiekami daudz telpas, lai uz viņu rokām nebūtu asiņu,” Asanto neizteiksmīgi atbildēja. “Un tas ir atkarīgs no tā, cik daudz asiņu tiek izšķaidīts.”

Marēna seja sagrambojās ierastajā vieplī, un pēc tam steidzīgi pielīmētais smaids pat Hārtnelam šķita piespiests. “Nu, es nevaru jums demonstrēt īstās sadursmes. Tās nosedz datu neizpaušanas vienošanās starp “Rudzīmēm” un viņu darba devējiem. Laipni aicinu skatīties, kā Rekss pastaigājas, bet pēc tam jums būs jāapmierinās ar situācijas atstāstu — soli pa solim — no manas puses.”

Viņa domīgi pamāja. “Jūs gribat teikt, ka rezultāti runās paši par sevi.”

“To tie darīs gan.” Marēna plašo žestu ierobežoja viņu saspīestā telpa. “Uz mums ir pieteikušās gana daudzas ieinteresētās puses: Meksikas valdības paliekas, CIP un starptautisks kartelis, kam te gāja tīri labi, pirms uzradās Anarhisti.” Viņš papurināja galvu, kariķēti demonstrēdams raizes. “Patiešām, tas tikai parāda, ka masu atbalsts un no tā izaugušās kustības ir sliktākais, kas var notikt ar demokrātiju.”

“Cik smieklīgi.” Asanto nešķīta uzjautrināta.

“Ja vien mēs smiesimies pēdējie.” Marēns nopētīja savu personisko ekrānu. “Redzu, ka Bites tuvojas mērķim. Baidos, ka ir laiks nolaiest priekškaru.”

Asanto paraustīja plecus. “Un mērķis ir...?”

“Mēs neesam droši, bet, iespējams, Anarhistu atbalstītāji, kurus armija ierodoties izbumboja ārā no Edznas. *Tās*, starp citu, bija grandioza līmeņa ziepes — ja viņi būtu to atstājuši “Rudzīmju” rokā, mēs būtu ar visu tikuši galā daudz labāk, vai ne, Hārt?”

Hārtņels sarāvās un tad ar viskija pilnu muti sparīgi pamāja.

“Tad tā...” Un Marēns krietnas trīs sekundes sastinga, it kā viņu kāds būtu izrāvis no kontakta. Tad: “Ej dirst, Hārt, ne jau atkal.”

“Es? Ko?” Hārtņels strauji sagrāba savu planšeti, mēģinot saprast, kas notiek. “Mēs atkal esam zaudējuši signālu?”

“Vienkārši nogriezts, tu, nejdzīgais kropli.” Marēna pašpārliecinātā labvēlība bija pilnībā pazudusi. “Mis Asanto, man būs jālūdz jūs pamest šejieni.”

“Tiešām? Šis gan izklausās tieši pēc tāda gadījuma, kas akcionāriem...”

“Piedrāzt akcionārus.” Mirkli Hārtņelam likās, ka Marēns viņai iesītis, tomēr pēdējā brīdī viņš savaldīja dusmas. “Tehniskas dabas

grūtības. Man nepieciešams ieviest disciplīnu komandā. Lūdzu, kāpiet ārā.”

Kad viņa bija prom, Marēns jau bija sācis saziņu ar “Rudzīmju” parastajiem izlūkiem cilvēkiem un lika, lai viņi dodas uz turieni un gūst vizuālu priekšstatu par to, ko Rekss un viņa komanda dara. “Kā pēc dirsas *pulksteņa*, Hārt,” viņš atieza zobus.

“Es tev saku, ka nesaprotu, kas tas ir.” Hārtnels pārbaudīja visus kanālus, mēģinot noteikt kļūdas atrašanās vietu. Visi kontakti ar komandu bija pazuduši. Tā nebija pirmā reize, un viņš jau bija izārdījis multiformu tīklu, lai mēģinātu atrast kļūmi. Katrā gadījumā viņš bija iestāstījis Marēnam, ka viss ir salabots, bet patiesībā viņš bija meklējis un meklējis kļūdainu kodu, ienaidnieka iejaukšanos, pat atrisušus *vadiņus*, un nebija atradis neko. Laiku pa laikam viņi vienkārši pazaudēja visu komandu.

Tomēr nekad ne šādi: nekad tādā mirklī, kad viņi tūlīt mestos cīņā.

“Pieņemu, ka šī būs īstā pārbaude tam, cik labi viņi darbojas atsevišķi,” Hārtnels ieminējās, un tad Marēna roka sagrāba viņa skaustu kā spilēs.

“Ja šitais saies dirsā, es tevi nožmiegšu,” Marēns rūca viņam ausī. “Un, nolādēts, es to *izbaudīšu*.”

Dāmas un kungi, Kampečes Murēna. Jo tāds bija Marēns. Tāds viņš patiesībā bija. Draudi nebija tukši. Hārtnelam nebija priekšstata, ko Marēns dzīvē darītu, ja neizmantotu šaubīgu huntu par īpašiem nosacījumiem, lai varētu likt dzīvniekiem nogalināt cilvēkus. Varbūt viņš darbotos investīciju sektorā vai riska kapitāla ieguldījumos — jebkurā profesijā, kur par priekšrocību tiktu uzskatīta pilnīga nespēja just empātiju pret cilvēkiem, kuriem viņš nodara pāri.

Hārtnels jau no sākta gala nebija vēlējis kļūt par “Rudzīmju” lauka tehniķi, bet viņa spožais sākums Jeilas universitātē gadu no gada

bija erodējis nepietiekamu sasniegumu, muļķīgu lēmumu un dzēruma sakaru dēļ, līdz vienkārši vairs nebija neviena cita darba, ko viņš varētu uzņemties, lai kaut cik dzēstu parādus. Pēc tam kad Hārts bija ieradies šeit un sastapis Marēnu, viņš sāka saprast, ka ir parakstījies uz kaut ko daudz, daudz sliktāku, nekā iedomājies. Viņš bija pieņēmis, ka vissliktākais būs bioformas.

“Jēziņ.” Pēkšņi svaigi izveidotā komunikāciju arhitektūra, ko Hārtņels bija sācis ieviest, bija prom — izdzēsta no sistēmas. “Es... es patiesībā domāju, ka mēs kaut kā esam pakļauti uzbrukumam.”

“No kurienes? Anarhisti?” Marēns noprasīja. “Tu man mēģini iestāstīt, ka viņi ir spējīgi uzlauzt “Rudzīmju” drošības sistēmu un vienkārši dragāt apkārt pa tīklu, tam nekādi par to nebrīdinot? No kurienes, ellē, šitās spējas uzradās? Jo viņiem nekā tamlīdzīga ne velna nebija.”

“Varbūt viņiem pievienojies kāds no malas,” Hārtņels minēja.

“Nav neviena, ko viņi varētu atļauties. Viņi ir tikai sūda zemnieki.”

“Konkurējoša valdība vai...?”

“Ja nu ir kāda banda, ko neviena valdība nemēģinās izvilkēt, tad tie ir Anarhisti. Nevienš negrib, lai viņu piemājas dārziņā ieviestos šitās sūda atpakaļ-pie-zemes, atpakaļ-māmulītes-klēpī nezāles.” Marēns piecēlās, viņa dūres sažņaudzās un atlaidās. “Vienkārši saķīlē to. Un atrodi, kas, dirsā, to izraisa.”

Hārtņels atgriezās pie darba, mēģinot atjaunot sakaru tīklu un vērojot, kā sistēma izārda visu, ko viņš mēģināja uzbūvēt. Viņš bija izpētījis visus procesus, viņš bija notestējis pilnīgi visu. Sistēma bija apzināti izveidota vienkārša, lai viņš darba gaitā varētu salabot visu, kas salūst. Tikai tagad viņam bija ar to jācīnās — vai arī tā cīnījās ar viņu.

Nu taču, Reks, viņš strādājot murmināja. Saņemies, puika.